

TURNUL DE VECHERE

Vestire a Prezenței lui Christos

„Păzitorule, cât mai este din noapte?
Sosește Dimineata, dar întunecoasă
ca Noaptea!” Isa 21:11-12.

Vol. VII. Luna Noembrie No. 11
Anul dela Adam 6051. Anul dela Christos 1923

CONȚINUTUL

PARABOLA DESPRE OI ȘI CAPRE	153
Aplicațiunea Milenială a parabolei	163
Cele două clase	166
Fapte concrete	166
Pedepsirea lor	168
Atitudinea Bisericii	169
OLIVUL, SMOCHINUL ȘI VIA	170
Olivii figurativi	171
Lumina, Pacea, Fericirea	172
Smochinul în Scriptură	173
Via și Pocăinta	173
Smochine sălbatice nu sunt dezirabile	174
Via Impărăției	175
„Dreptate, pace, bucurie”	176

„Fusu-m'am la straja mea, stam pe turn și edutam să
vedd ce mi se va zice și ce răspuns să dau eu celor ce se
opun”. — Habakuk 2:2.

STANCA VARSTELOR
ALT FUNDAMENT NIMENI
FOATE PUNE
O RESCUMPĂRARE
PENTRU TOTI

Pe pământ, în mijlocul a popoarelor, tu nedumerire, mîgînd, rîrea (Isaia 17:12-14), de zguduirea valurilor, (clăselor neliniștite și furtună
ca oamenii mai își vor da seama de frică și de arșițarea celor ce vor să ne (vie) pe pământ, căci puterile cerului (eclesiaticele) vor fi zguduite
și voi, când veți vedea aceasta înămplându-se, să știți că este aproape împărăția lui Dumnezeu. Cîntați în sus, ridicați capetele voastre și vă bucurați
și să apropiați răscumpărarea voastră. — Matei 24: 33. — Maron 13: 29. — Luca 21: 27-31.

TURNUL DE VEGHERE ȘI VESTIREA PRESENTEI LUI CHRISTOS

VOL. VII.

CLUJ

NOEMBRIE 1923

BROOKLYN

NO. 11.

PARABOLA DESPRE OI ȘI CAPRE

„Și va pune oile d'a dreapta sa, iar caprele d'a stânga“. — Matei 25:33.

PARABOLĂ este o pictură prin cuvinte; este povestirea prin lucruri fictive a ceva ce se va întâmpla cândva și care va servi ca o pildă de învățătură. O profeție este prezicerea unei întâmplări viitoare. Afirmățiunea Domnului nostru despre judecarea oilor și a caprelor este și profeție și parabolă.

²Fratele Russell seria în 1906: „Aproape toate parabolele Domnului nostru priveau împărăția sa, și de aceea toate trebuie să fie înțelese de către cei aleși, cei consacrați, cari vor constitui clasa împărăției. Toți din această clasă trebuie să dorească cu seriozitate a înțelege „tot cuvântul ce e din gura lui Dumnezeu“. Dorința lor de a cunoaște acestea, va fi o parte din dovada că ei aparțin acestei clase a împărăției și deci li-se cade pentru a fi înțelese de ei. Este spre binele lor că înțelesul acestor lucruri a trebuit să fie ascuns pentru că să poată fi căutat și descoperit de ei. Și că ei căutându-l și găsiindu-l să aibă o mai mare binecuvântare decât dacă totul ar fi fost aruncat la suprafață“.

³Noi credem că la timpul său Domnul va face ca poporul său ales să aibă o înțelegere a toate zicerile sale întunecate, parabolice sau simbolice. Pentru a înțelege o parabolă, trebuie să aplicăm simbolul așa cum trebuie. Spre a înțelege o profeție ne trebuie să așteptăm până la împlinirea ei sau până când va fi în curs de îndeplinire.

⁴Toți înțeleg termenii „oi“ și „capre“ ca aplicându-se la două categorii de oameni. Până acum parabola a fost aplicată de noi domniei de o mie de ani a lui Christos, iar judecata dela sfârșitul parabolei, la sfârșitul acelei domnii. O asemenea interpretare a fost greu de armonizat. Dacă însă vom găsi obiecțiuni cu privire la aplicarea ei la Epoca Milenală și dacă vom găsi că faptele fizice ce ne sunt astăzi cunoscute, se potrivesc tonului acestuia, noi vom fi îndreptățiți de a încheia că poate noi n'am avut până acuma tălmăcirea care trebuie. Avem din partea Tatălui nostru din cer făgăduința că lumina va străluci din ce în ce tot mai luminoasă până se va face ziuă deplină. Această promisiune este sigur că se împlinește.

APLICAȚIUNEA MILENALĂ A PARABOLEI

⁵Fără a fi dispuși a critica ceea ce s'a scris până acum, noi credem că este profitabil a socoti dacă aplicarea ce s'a dat mai înainte parabolei, a fost sau nu cea dreaptă. Se pare că sunt o mulțime de cauze pentru cari parabola nu va fi aplicabilă

judecății finale a domniei lui Christos. Unele dintre motivele acestei credințe sunt următoarele:

⁶(1) Parabola se referă la judecata de pe urmă și cuprinde două categorii distincte de oameni. Că judecata de pe urmă este întemeiată pe anumite evenimente petrecute pe timpul când Domnul era absent în cer, și înainte de a se începe probarea restaurației. El a zis: „Iar când va veni Fiul omului în mărirea sa... va sta pe tronul mării sale“. De aceea ar fi cu neputință ca parabola să se refere la evenimente cari se vor întâmpla după începutul domniei sale milenare și a judecății.

⁷(2) Judecata de pe urmă a neamului omenesc, care se va întâmpla la sfârșitul Epocii milenare a domniei lui Christos, are loc în prezența lui Iehova, avându-l executor pe Isus Christos, și se va întemeia pe lucruri întâmplate atunci, adecă întâmplate în timpul prezenței Domnului nostru ca Mediator și Rege, și nu pe evenimente întâmplate înainte de începutul acelei judecăți milenale. — Apocalipsul 20:7—10; E402.

⁸(3) Limbajul parabolei arată că judecata amintită în ea este bazată pe ceea ce categoria oilor și caprelor a făcut sau a neglijat să facă fraților lui Isus Christos; până când în timpul domniei milenare și al judecății toți frații lui Isus Christos vor fi cu el în împărăția cerurilor și nu vor putea fi serviți sau neglijăți de o clasă pământească.

⁹(4) În timpul probei milenare și al judecății omiei de pe pământ nu vor fi frații Domnului, ci vor fi numai fiii lui Christos; pentru că ei au căpătat viață prin administrarea de către Domnul prin Noul Legământ.

¹⁰(5) În timpul domniei milenare a lui Christos toată lumea va fi adusă la o deplină cunoaștere a adevărului, înainte de judecata finală; câtă vreme în parabolă acei judecați nu par a avea o cunoștință deplină și complectă; pentru că acei din clasa oilor întreabă: „Când ți-am servit noi Tie?“ Iar caprele pun întrebarea: „Când am neglijat noi ați servi?“ Nu este motivat a crede că această stare de lucruri va fi la sfârșitul Epocii Milenare.

¹¹(6) Domnul arată în mod vădit, că judecata dela sfârșitul Domniei milenare se va pronunța din cauza răscoalei deschise ce va rezulta din înșelarea pe care Satana o va încerca asupra oamenilor după ce dânsul va fi eliberat pentru puțin timp; câtă vreme judecata amintită în parabolă este întemeiată pe faptele făcute față de sfinți sau neglijate, cari se întâmplase deja înainte de a doua venire a Domnului sau înainte de începutul judecății restaurațiunii.

¹²Judecata descrisă în parabolă se referă la fapte cari au fost comise, sau au fost omise, față de unii frați închiși ai Domnului; câtă vreme în timpul probei milenare și al judecării lui Christos, nici unul dintre frații săi nu se va afla în temniță, pentru motivul că ei vor fi în acest timp împreună cu dânsul; iar lumea nu va fi nici ea întemnițată, deoarece nimeni nu poate fi pus pe o probă cinstită și imparțială atâta timp cât este încarcerat.

PARABOLA NU SE REFERĂ LA EVREI

¹³Nu pare de loc rezonabil, ca parabola să fie aplicată evreilor: 1) Deoarece în timpul Epocii Evanghelice evreii nu au fost în nici un sens frați ai Domnului Isus, ci din potrivă, l-au respins cu desăvârșire; și 2) deoarece judecata din parabolă este bazată pe ceea ce fără cunoștință deplină au făcut oile și au neglijat caprele să facă fraților lui Christos; câtă vreme evreii n'au pretins a face nimic pentru Christos și nimic în numele lui.

ȘI NICI LA NAȚIUNI

¹⁴Judecata din parabolă nu o putem aplica în mod rațional nici la națiunile pământene așa cum sunt ele constituite astăzi, la Franța, Britania, Statele Unite, etc.; deoarece nici una dintre ele nu este alcătuită numai din oi sau numai din capre. Nu este probabil, ca separarea să se facă pe națiuni. Înalta Curte (de judecată a lui Christos) va judeca doar pe componenții națiunilor, dintre cari unii sunt reprezentați prin simbol ca oi, iar alții simbolizați prin capre.

NU ESTE O JUDECATĂ A BISERICII

¹⁵Nu putem spune, iarăși, nici că parabola ar avea vre'o referință la judecarea bisericii lui Christos: 1) Deoarece cei concepuți de spirit nu sunt deosebiți în categorii de oi și capre, pentru că Domnul vorbește despre ei despre toți numindu-i: oi (Ioan 10:11-16); și 2) deoarece judecarea turmei mici și a celei mari nu va avea loc în mod public în fața națiunilor pământului.

¹⁶După ce am scos deci din considerație unele clase la cari parabola nu pare a se referi, întrebarea să pune: La cine se referă atunci? Când și unde se va întâmpla judecata și cine sunt simbolizați prin oi și cine prin capre?

TIMPUL

¹⁷Timpul este un element de primă importanță în talmăcirea acestei parabole; adică, timpul în care ea a fost pronunțată, are legătură cu timpul împlinirii ei. Parabola a fost spusă de Domnul nostru ca răspuns la întrebarea pusă lui de învățăcei cu privire la a doua sa venire și la inaugurarea împărăției sale: „Spune nouă, când se vor întâmpla toate aceste? și care va fi semnul prezenței tale și al sfârșitului veacului?” Răspunzând la această întrebare, Învățătorul s'a referit la fapte cari au să fie în timpul prezenței sale de a doua și la timpul sfârșitului veacului. El a arătat care are să fie purtarea sa, față de

servitorii săi, atât față de cei adevărați câți și față de cei falși; față de cei zeloși și harnici cum și față de cei leneși, indolenți și netrebnici. El a deosebit între frații înțelepți și nebuni și a pus în vedere socoteala și judecata ce el o va face cu servitorii săi, cari amândouă se pare că vor fi făcute în mod privat și nu în fața națiunilor pământului. Indată după ce El a spus această parabolă a început a povesti parabola care se referă la o altă judecată care se va întâmpla în fața națiunilor adunate ale pământului, parabola oilor și a caprelor. În acest chip a arătat, că este o strânsă apropiere între judecata sa asupra bisericii și între judecarea acelor amintiți în parabolă din urmă.

¹⁸Tronul, sau scaunul judecării Domnului nostru, amintit în parabolă, nu pare a fi tronul său din Epoca Milenară, înaintea căruia să vor aduna vii și morții, ci pare în mod învederat a fi tronul sau Curtea stabilită pentru judecarea lucrurilor existente în timpul sau în decursul prezenței sale, și înainte de a începe restaurațiunea. El spune limpede: „Iar când va veni Fiul omului în mărirea sa și toți îngerii cu dânsul, atunci va sta pe tronul mării sale“.

¹⁹Profetul Isaia a avut o viziune despre Domnul șezând pe tronul său de judecată, al cărei timp, pare a fi fixat în mod definitiv foarte aproape după ce Domnul și-a luat puterea sa și a început să domnească. [Pentru lămurire mai clară a acestui punct, cititorul este îndreptat la *Turnul de veghere* de pe Decembrie, 1922]. Noi credem, că tronul descris de Isaia este unul și același cu tronul din parabolă.

²⁰Parabola spune: „Când va veni Fiul omului în mărirea sa și toți îngerii cu dânsul.“ Îngerii sunt trimișii Domnului. Profetul Isaia, în viziunea sa, îi descrie pe sfinții îngerii înconjurând tronul mării. (Vezi Isaia 6:1-11) Sf. Pavel vorbește despre membrii credincioși ai bisericii ca fiind soli sau îngerii, și despre gloria lui Christos. (2 Corinteni 8:23) Sf. Iuda, citând dela Profet, spune: „Iată, venit-a Domnul, în zecimi de mii de sfinți ai lui, ca să facă judecată împotriva tuturor și să mustre pe toți netemătorii de Dumnezeu pentru toate lucrurile netemerii lor de Dumnezeu pe care le-au făcut cu netemere de Dumnezeu și pentru cuvintele aspre pe care le-au vorbit împotriva lui păcătoșii netemători de Dumnezeu.“ (Iuda 14,15) În Apocalipsul citim cu privire la Isus Christos, „care este numit credincios și adevărat și în dreptate judecă și se războește“ și că „ostile care erau în cer îi urmau.“ (Apocalipsul 19:11-14) După înțelesul nostru această icoană îl reprezintă pe Domnul Isus și pe sfinții de dincolo de văl cum și pe cei de dincoace. Icoana aceasta este în clară armonie cu felul cum noi înțelegem Psalmul 149, care afirmă, că sfinții tresăltă de bucurie în mărirea și că acei de pe pământ sunt alături de Domnul executând judecata, și că „această onoare o au toți cuvinoșii săi“.

²¹Se vede din Scriptura aceasta, că judecata în chestiune va avea loc într'un timp când unii sfinți sunt în cer iar alții pe pământ, și că ace-

astă judecată a lucrurilor nedrepte, despre care vorbește Sf. Iuda, are loc înainte de începutul judecării din Epoca Milenară, care se va face în dreptate. — Fapte 17:31.

NAȚIUNILE

²²Parabola spune: „Și vor sta înaintea lui toate națiunile.” Națiunile sunt alcătuite din două diviziuni generale: 1) Din unii cari formează factorul guvernator și cari sunt în minoritate; și 2) din cei guvernați, cari alcătuiesc majoritatea. Factorii guvernatori sunt compuși din trei elemente: comercial, politic și eclesiastic. Eclesiasticismul este de fapt împărțit în două părți: 1) Clerul numit „păstori” și „conducători ai turmei” (Ieremia 25:34); și 2) membrii agregați ai eclesiasticismului, cari compun turma. Este vădit și adevărat, că membrii conducători, așa zisii „conducători de turmă” sunt oameni cu mare putere comercială sau înrâurire politică, și cari folosesc religiunea numai ca un mijloc pentru ca dominând peste popor să-și facă treburile lor. Aceștia sunt regii (factorii guvernatori) și nobilii (persoanele cele mai respectate) (Psalm 149:8) cari sunt în mod potrivit arătați ca ipocriți, contra partea fariseismului. Mulți dintre popor sunt orbiți de adversar și simpatizează cu factorii cârmuitori, răi, în timp ce sunt mulți alții între ei, cari doresc dreptate și pace.

²³Națiunile pământului sunt adunate și legate acuma prin compacte, diferite ligi sau prin altfel de aranjamente, întocmai dupăcum a prezis Dumnezeu (Zefania 3:8); A317) În această adunare a națiunilor factorii politici și comerciali sunt în frunte, iar clerul li-se alătură din toată inima, pretinzând cu toții că națiunile constituiesc împărăția Domnului pe pământ; și pentru a cest motiv ei le prezintă cu titlul Creștinismului sau al împărăției lui Christos.

LA CINE SE REFERĂ PARABOLA

²⁴La cine dar se referă simbolurile: oi și capre? Noi răspundem: Oile reprezintă pe toți aceia indivizi din toate națiunile creștine cari nu sunt concepuți de spirit dar cu toate aceste sunt înclinați spre dreptate, cari cu mintea recunosc pe Isus Christos ca Domnul, și cari caută și speră sub domnia Lui zile mai bune. Caprele reprezintă clasa tuturor aceluora, cari pretind a fi creștini, dar cari nu recunosc în Christos pe marele Mântuitor și Regele omenirii, ci predind că actuala ordine Satanică a lucrurilor din lume alcătuiesc împărăția lui Christos.

JUDECAREA CREȘTINISMULUI

²⁵Domnul arată socoteala ce o va face cu servitorii Săi și judecata casei Sale. Nu ar fi deci înțelept a conchide, că în același fel el va zugrăvi deasemenea oarecare judecată a bisericii creștine nominale; adică a acelor națiuni și indivizi cari compun națiunile, cari se pretind creștine, și își fac o profesiune exterioară din cunoașterea lui Isus Christos? Aceștia se apropie cu gurile lor de Domnul și pretind în gura mare că sunt creștini

De ce nu ar fi și ei judecați, și de ce să nu ne așteptăm, ca și pentru această clasă să fie hotărâtă o judecată particulară, înainte de a începe judecata individuală a lumii întregi?

²⁶Biserica nominală pretinde că numărul membrilor săi se ridică la milioane. Printre aceștia sunt de bună seamă o mulțime, cari nici nu se pretind a fi consacrați, dar cari, cu toate acestea, au oarecare credință în Isus Christos ca mântuitorul omenirii. Dacă are să fie o judecată a bisericii nominale, atunci nu ar trebui oare să conchidem, ca biserica de dincoace de vâl să aibă o parte în anunțarea execuției judecării? — Psalmul 149:5-9.

²⁷Se pare că Domnul îngăduie uneori ca sfinții să împlinescă profeții și le îngăduie apoi să vadă, că au fost întrebuițați în legătură cu împlinirea aceluora; în acest chip el dă o nouă dovadă că își călăuzește poporul său și că se folosește de el în măsura în care acesta se supune voiei lui sfinte. Bazați pe mărturia publicată în The Watch Tower, suntem încredințați că Domnul a venit în Templul său în 1918 cu scopul ca să judece, întâi pe sfinți, apoi pe creștinii cari își zic astfel: sau creștinismul nominal. — Psalmul 11:4-7; Malachi 3:1

CĂTEVA FAPTE

²⁸Judecată, înseamnă actul prin care să determine ceea ce este în conformitate cu legea; iar din punct de vedere al Scripturilor, ea înseamnă determinarea a ceace este în conformitate cu legea lui Dumnezeu; adică cu voia lui descoperită. Judecățiile lui Dumnezeu sunt scrise profetic în Cuvântul Său. Ele au să fie duse la îndeplinire la timpul său și conform voinței sale.

²⁹În Septembrie 1922 un corp de creștini consacrați s'au întrunit la Cedar Point, Ohio, și acționând ca servi ai Regelui regilor și Domnului domnilor, au adus o hotărîre și au dat o proclamație către toate popoarele pământului. Acea rezoluțiune conținea următoarea clauză: „De aceea îndemnăm toate națiunile pământului, pe guvernatorii și conducătorii lor, pe clerul tuturor bisericilor nominale, pe credincioșii și pe aliații lor, pe afacerile mari și politicieni, să-și aducă proba doveditoare și justificativă a poziției lor că ei pot să stabilească pe pământ pacea și prosperitatea și pot aduce fericirea poporului; iar aceasta lipsind se facă, îi sfătuim să plece ureche la mărturia ce li-o aducem noi ca martori ai Domnului, și apoi să spună dacă este sau nu adevărată mărturia noastră.”

³⁰Avem cuvântul din partea Domnului, că neamul omenesc nu va mai vedea niciodată fața lui Dumnezeu. Dumnezeu lucrează oficial prin biserica sa. Nu este oare înțelept să conchidem, că această proclamare a marilor principii a Cuvântului lui Dumnezeu, trimis tuturor națiunilor, împlineste profetica sentință a Domnului, nostru privitor la adunarea popoarelor înaintea sa spre judecată? Peste 45 de milioane de exemplare din această proclamare au fost împărțite printre creștini punându-se o deosebită atenție ca ea să ajungă până la clasa cârmuitoare. Cuvintele Domnului privitor la separarea unora de alții, nu se vede a se referi la separarea națiunilor, ci mai curând la separarea celor două clase cari alcătuiesc

creștinătatea, una simbolizată prin capre iar cealaltă prin oi.

CELE DOUĂ CLASE

³¹De vreme ce acei din categoria caprelor vor primi o osândă la fel cu osânda pe care o va primi diavolul, trebuie presupus, că clasa aceasta manifestă spiritul diavolesc; iar clasa o vom putea găsi prin observarea spiritului sau a dispoziției ei

³²La fel este astăzi, la încheierea acestei Epoce, cum a fost odinioară în zilele lui Ieremia; iar profetia lui se referă la creștinism într'o măsură mai largă. Profetul descrie pe „păstori” și pe „fruntașii turmei”, prin cari noi înțelegem clasa clericală și pe cei mai de seamă din sistemele eclesiastice cari domină și controlează acele sisteme, contrar Cuvântului Domnului. (Ieremia 25:34-37) Este bine cunoscut faptul, că mulți dintre cei descriși astfel din bisericile nominale, se pretind creștini față de lume, însă nu manifestă nimic din spiritul lui Christos, ci dinpotrivă manifestă spiritul deavolului, sunt cerbicoși, egoiști, o clasă de oameni fără scrupule, care caută nimicirea tuturor acelor cari nu se supun lor.

³³Mai este în creștinismul nominal o altă clasă, de un temperament docil. Aceștia cred că Isus Christos este marele Mântuitor al omenirii. Ei se străduiesc a face dreptate și doresc a face binele. Ei nu pretind a fi consacrați Domnului, dar au mare respect față de el și față de poporul său. Dispoziția ce o manifestă aceștia, este ca aceea a oilor. Ei caută împărăția lui Dumnezeu și fericirile cari vor veni odată cu restaurarea ei. Fără îndoială sunt mulți în lume, cari nu pot fi puși în mod propriu în nici una dintre categoriile acestea. Parabola însă nu se ocupă decât de categoriile acelor cari se pretind a fi creștini. Credința noastră este că sunt milioane de inși în bisericile nominale, cari aderează la ele numai din respect față de Domnul; ei privesc biserica nominală ca pe una care într'un oare care sens este întrebuițată de Domnul. Foarte mulți dintre aceștia nu se socot a fi consacrați Domnului, și n'au speranțe sau aspirațiuni pentru cer. Intre aceștia se găsesc după credința noastră, acei pe cari Domnul îi numește oi. (Ioan 10:6) Concluzia noastră este, așa dară, că atât oile cât și caprele din parabolă se pretind a fie creștini, cari formează creștinismului, și că ambele pretind că lucrează în numele Domnului. — Matei 7:21-23.

FAPTE CONCRETE

³⁴Atunci când avem o profetie ale cărei preziceri le vedem împlinindu-se prin fapte de mai târziu, ce corespund în total cuvintelor din profetie și cari sunt de altfel în concordanță cu planul descoperit al lui Dumnezeu, putem să conchidem că avem înțelesul adevărat al profetiei. Ne vom ocupa aici întâi de clasa caprelor. Acestora li-s'a zis de către Domnul: „Flămând am fost și nu mi-ați dat să mănânc, setos și nu mi-ați dat să beau”. Aceste cuvinte sunt supuse unei tălmăciri atât literală cât și unei spirituală. Po-

runca pozitivă dată acelor cari își asumă conducerea și învățarea poporului lui Dumnezeu, este: „Păstoriți cea între voi turmă a lui Dumnezeu, veghind nu cu silnicie, ci de bună voe potrivit lui Dumnezeu, nici pentru câștig urât, ci cu nepreget, nici ca cum ați stăpâni cu apăsare pe cei dați prin sorți, ei făcându-vă pilde ale turmei”. (1 Pentru 5:2,3) Hrana unui creștin este Cuvântul lui Dumnezeu. Clerul, ca o clasă, a repudiat Cuvântul lui Dumnezeu și-l învață pe popor criticismul înalt, evoluția și multe alte lucruri false. Ei ignorează răscumpărarea, învierea, venirea a doua a Domnului și binecuvântările restaurațiunii, cari toate sunt hrana sustinătoare a poporului lui Dumnezeu. Adevărații urmași ai lui Isus Christos au fost lăsați de către acești falși conducători ca niște oi fără păstor, ca să se piardă printre sălbătăciunile pământului; și astfel acești păstori sunt vinovați de crima că au nimicit credința multora. (Ieremia 23:1,2; Ezekiel 34:6) Abaterelor a produs în lume o foamete și sete după Cuvântul Domnului. (Amos 8:11) Când cineva din turma lor era flămând după adevăr și îl cerea, era respins și nu putea să-l obțină. Iar când îl găsea în altă parte, atunci era afurisit, disconsiderat, persecutat și izgonit din rândurile turmii nominale. Domnul a pronunțat asupra acestora o condamnare prin cuvintele profetilor săi. — Ezekiel 34:1-8; Ieremia 23:1,2.

³⁵Sunt multe cazuri cari se țin ca evidente când colportorii, cari umblând în slujba Domnului, s'au adresat acestor servitori, cari de fapt au fost flămânzi și însetați după mâncare și apă; și în loc ca să fie invitați înlăuntru și să fie tratați omeneste pentrucă erau creștini, erau gonți cu denunțări, pentrucă au cutezat se reprezinte pe Regele regilor și să aducă lumii cuvântul său de mângăiere.

³⁶„Străin am fost și nu m'ați primit; gol și nu m'ați îmbrăcat”. Mulți, cari căutau adevărul și dreptatea, au mers la preoți ca să-i învețe și s'au înapoit goi. Psalmistul îi descrie astfel pe acei cari au rătăcit astfel pe căi solitare: „In pustiu se rătăceau, în cale neumblată, cetate de locuit (biserica organizată) nu aflau; flămânzi și setoși, sufletul lor în ei lăncezia. Atuncia strigară către Iehova”. — Psalmul 107:4-6.

³⁷Literal, Scriptura aceasta s'a împlinit prin următoarele: Mulți colportori, cari erau streini, au bătut la ușa preoților și anunțându-i, că sunt creștini și doresc să le vorbească despre planul lui Dumnezeu li-s'a refuzat primirea și au fost dați afară cu cuvinte înfruntătoare. În timpul războiului mondial, la ordinul clerului și altor „capi ai turmei”, ai sistemelor nominale, un foarte mare număr de credincioși ai lui Isus au suferit dureri fizice din cauza că erau goi și nu aveau cu ce se îmbrăca, pentrucă îmbrăcămintea li-a fost luată în chip forțat și aceste acte au fost sprijinite și îndemnate de preoți. În multe cazuri frații au fost aruncați în apă, bătuti și tratați în alte chipuri neumane, pentrucă se străduiau să reprezinte cu credință pe Regele regilor.

³⁸„Bolnav și în prinsoare”. Prinsoarea înseamnă

starea omului căruia i-s'a restrâns libertatea de gânduri sau de acțiune, ori că este în afară, ori că este între păreți sau bare de fier. Aceste cuvinte ale învățătorului le vedem iarăși împlinite, atât din punct de vedere spiritual cât și faptic. Domnul, preștiind ce căi vor întrebuița acești păstori în reaua tratare a urmașilor săi, a descris-o această astfel prin Porofetul său: „Pe cele slabe nu le întăriți, și pe cele bolnave nu le vindecați, pe cele cu picioare frânte nu le legați, pe cele fugărite nu le întoarceți, și nici nu căutați pe cele răătăcite; ci le stăpâniți cu silă și cu asprime. Și ele se împrășite căci n'au păstor; și ajung de mâncare tuturor fiarelor câmpului, și se împrășite. Oile mele rătăcesc pe toți munții și pe tot dealul înalt; da, pe toată fața pământului s'au împrășiat oile mele și nu este cine să întrebe de dânsele și să le caute.“ — Ezekiel 34: 4-6.

³⁹Mulți din biserica nominală și-au văzut restrânsă libertatea de gândire în investigația lor după cuvântul adevărului, din pricină că acei cari au primit adevărul au fost denunțați în mod public de către preoți cari își făceau atentă turma să ignoreze adevărul și să ardă în foc cărțile lui Pastor Russell, Studii în Scripturi. Mulți au devenit bolnavi sufletește neavând hrana cu care să se nutrească; iar clerul și capii turmei nu numai că nu i-au căutat și nu i-au servit, dar au interzis aceasta și altora.

⁴⁰În mod și mai palpabil s'a împlinit aceasta în biserica dela început când ordinea sălbatică de sub controlul dominator al eclesiasticismului a persecutat drăcește din cauza credinței lor pe adevărații urmași ai lui Isus Christos. Aceștia au fost făcuți bolnavi și aruncați în temniță și după ce au fost întemnițați, nimeni nu i-a mai căutat.

⁴¹În timpul războiului mondial ordinea sălbatică a devenit din nou activă și n'au fost persecuțiuni mai sălbatice de creștini cari să negrească istoria mondială ca acele atâtea și puse la cale de cler și de capii de turmă, contra creștinilor neapărați și neajutorați cari și-au permis să proclame vestea Împărăției lui Christos. Numerul 2 al Epocei de Aur (engleze) a fost dedicat unei expuneri a unui număr din aceste acte și mișcări ale clerului și ale capilor turmei. În acea prigoană catolicii, protestanții, presbiterianii, baptiștii, bancherii și fabricanții au fost la olaltă contra creștinilor cari n'au păcătuit cu altceva decât că urmau religiunea lui Isus Christos. Oricât diferă aceste biserici una de alta și se luptă între ele, preoții lor și fruntașii turmelor s'au unit pentru a persecuta pe frații lui Christos. În toată lumea creștină creștinilor adevărați li s'a restrâns libertatea de acțiune, li s'au oprit adunările în cari studiau Cuvântul Domnului. Foarte mulți au fost arestați și întemnițați fără mandat. Mulți au fost arestați și aruncați în temniță numai pentru că aveau asupra lor cartea de rugăciuni și Biblia. Mulți au fost dați în judecată, pedepsiți, maltratați și întemnițați fără judecată și contrar legilor.

⁴²În orașul Philadelphia o mare adunare de preoți a cerut Parlamentului printr'o rezoluție să amendeze legea spionajului prevăzând pedeapsa

cu moartea pentru violatorii legii și judecata prin curțile marțiale. Cărțile și ziarele creștinilor au fost confiscate din îndemnul clerului și șefilor de turmă; iar alții în mod ilegal au fost aruncați în temniță pentru multă vreme. Acești persecutori au pretins că fac toate aceste dintr'un simț patriotic și că fac un lucru în numele lui Christos, pentru binele țării așa zise creștine. Domnul cunoaște adevăratul motiv pentru ce aceste s'au făcut.

⁴³În decursul întregii epoce intoleranța exercitată față de creștini umiliți și adevărați a fost purtată din îndemnul capilor de turme, cari se pretindeau reprezentanții lui Christos. În Canada și în Statele-Unite; în Marea Britanie și în Germania; în Elveția și în România; și de fapt peste tot creștinismul, s'a purtat această persecuție în decursul războiului mondial, în timp ce preoții și aliații lor au reprezentat fals Cuvântul Domnului și au batjocurit pe cei cari și-au permis a crede în el și a-l învăța. Ei înșiși au refuzat să primească vestea împărăției și au interzis aceasta și altora de sub conducerea lor. — Matei 23: 13, 14.

⁴⁴Este binecunoscut faptul, că îndeosebi clerul și capii de turme s'au dat în războiul mondial la persecuțiuni de creștini, sub pretextul că urmăresc interesele patriotice ale lumii prezente în scopul de a păstra ordinea care este pe ducă. Cu alte cuvinte, pretenția lor cu lumea a fost o scuză ca să persecute pe frații Domnului. Sf. Iacob spune: „Cine se va fi hotărât să fie prieten al lumii, se face vrășmaș lui Dumnezeu.“ — Iacob 4: 4.

⁴⁵La întâia prezentă a Domnului cărturarii și fariseii erau acei cari îl persecutau pe El și pe învățăceii săi. Clerul și capii de turme de astăzi sunt contrapartea cărturarilor și fariseilor pe atunci; iar pe aceștia Christos ni-i arată ca pe o progenitură a diavolului. El spune: „Pentru ce nu înțelegeți vorbirea mea? Pentru că nu puteți auzi cuvântul meu. Voi sunteți din tatăl vostru diavolul (Ioan 8: 43, 44.) Trebuie să ne așteptăm ca progenitura diavolului să primească aceeași pedeapsă ca diavolul.

⁴⁶În acest chip vedem, că Scripturile hotărăsc în mod definitiv o clasă compusă din preoți apostatați și din capii de turme, din oameni comerciali și politici cu influență, cari se pretind a fi reprezentanții Domnului și cari au prilejul de a cunoaște Cuvântul Său, dar cari l-au respins de bună voie și cu premeditare, slujind lucrurilor și apărând interese cari sunt contrari Domnului și împărăției sale; au clădit spitale și librării sub pretextul de a reprezenta pe Domnul, dar au ignorat intenționat și au persecutat pe sfinții lui. Când li-s'a spus adevărul ei l-au scuipat. Ei merg și mai departe și tăgăduesc Biblia, tăgăduesc că Isus Christos ar fi Mântuitorul și substituiesc aceasta cu doctrina lor cea falsă.

⁴⁷Parabola ne spune că această clasă a caprelor va zice: „Când am putut noi face lucrurile acestea? Când nu ți-am slujit noi Ție? Sau când ni-ai fos-

străin și nu te-am adus la noi, sau gol și nu te-am îmbrăcat? Când te-am văzut bolnav sau în prisoare și nu am venit la tine?" Iar El le răspunde: „Intrucât nu ați făcut unuia dintre acești mai mici ai mei neluați în seamă, nici mie nu mi-ați făcut.“

⁴⁸Isus Christos are dragi inimii sale pe adevărații săi urmași. Dumnezeu ni-a declarat în Cuvântul său, că nimeni nu se va putea atinge de iubirii săi și să rămână nepedepsit. (Psalm 105:15) Aceștia sunt prețioși înaintea Lui și el nu uită tratamentul rău ce li se aplică.

PEDEPSIREA LOR

⁴⁹Sf. Iuda ne descrie o clasă asemenea acelei amintite de Domnul nostru, care pretinde că îl reprezintă pe Domnul, dar se unește cu orânduielile diavolului. El ne spune, mai departe, că Sodoma și Gomora au fost date ca exemplu al osândei focului etern care va cădea asupra unora. El zice: „Iată, Domnul vine cu zeci de mii de ingeri, ca să judece pe toți netemătorii de Dumnezeu“.

⁵⁰Apostolul Petru pare a se referi unei clase la fel în descrierea acelor care nesocotesc intenționat adevărul. (2 Petru 2:5-22) Fariseii au avut ocazia să se convingă că Isus era Mesia și cu toate acestea au refuzat să audă despre dânsul. Isus pare a fi arătat că ei sunt nevrednici de a mai avea vreun prilej pentru viață, când a spus acelor care intenționat au refuzat să-l asculte: „Cum credeți că veți scăpa de osândirea la Ghehena?“ — Matei 23:33.

⁵¹Clerul apostat a avut și mai mari ocazii decât fariseii. Ei a avut cuvintele lui Isus și ale apostolilor, învățăturile profeților și le-au ignorat pe toate. Ei au mers chiar și mai departe în rolul ipocritului; pentru că au pretins în mod public că reprezintă pe Domnul în același timp în care îl tăgăduiau și îi tăgăduiau și Cuvântul, tăgăduind căderea omului și marea jertfă a răscumpărării, și au substituit acestea cu doctrinele Satanei. Ei au făcut-o aceasta cu intenție; iar capii de turme și acei cu influență politică și comercială i-au sprijinit în aceasta. Dacă fariseii au fost nevrednici de un prilej pentru viață eternă, de ce nu ar fi adevărat aceasta și despre fariseii moderni?

⁵²Clerul apostat și aliații lor comerciali și politici au organizat fiara și pe profetul mincinos, sub influența și sub supravegherea Satanei. Scripturile ne arată că la începutul Domniei lui Christos fiara și profetul mincinos vor fi aruncați de vii în lacul de foc. (Apocalipsul 19:19, 20) Este aceeași soartă pe care o va căpăta și diavolul mai târziu. (Apocalipsul 20:10) Nu înseamnă oare aceasta, că acei cari formează pe fiara și pe profetul mincinos, și cari au neglijat să hrănească turma lui Dumnezeu, ei intenționat și cu voința au ignorat-o și i-au îngăduit să piară, și cari au persecutat pe alți creștini, cari au încercat să dea de mâncare celor flămânzi, și cari intenționat l-au reprezentat cu nevrednicie pe Domnul și vestea lui de adevăr, vor trebui să aibă un sfârșit la fel? Fii diavolului din această epocă corespund cu progenitura spiriferor diavolului din zilele lui Noe. (Ioan 8:44) Acela nu pierit prin apă. Aceștia se vad osândiți

pieirii prin foc. (2 Petru 3:4-7) Domnul a spus despre ei prin Profetul său: „Vai de păstori ce strică și risipesc oile pășunii mele, zice Iehova. De aceea, așa zice Iehova, Dumnezeu lui Izrael, de păstori ce păstoresc pe poporul meu: Voi ați împrăștiat oile mele și le-ați alungat și n'ați luat seamă de dânsule; iacă, eu vă voi pedepsi pentru răutatea faptelor voastre.“ — Ieremia 23:1-2.

⁵³Aceștia sunt solii diavolului și nu ai lui Dumnezeu. Diavolul va fi nimicit. Isus a zis caprelor: „Duceți-vă dela mine, blestemaților, în focul de veci, care este gătit diavolului și ingerilor lui.“ Aceștia, ca și o clasă de capre, vor fi prăpădiți pe vecie. Dacă vreunul din această clasă va putea sau nu să ajungă să aibă privilegiul pentru viață în Epoca milenială, aceasta nu o putem ști sau spune sigur. Se poate, în caz că se vor schimba repede. Scripturile par să arate că acei cari cu știința și voința au respins adevărul în timpul prezenței Domnului, și cari au substituit doctrinele Domnului cu doctrinele Satanei; acei cari au neglijat turma Domnului cu toate că se pretindeau reprezentanții Lui, și cari au prigonit pe frații Lui, nu pot fi socotiți vrednici de a fi puși la o încercare pentru viață în Epoca Milenară.

⁵⁴Domnul pare a face atentă pe această clasă asupra prilejului de a-și schimba felul și a căpăta fericirea. El îi arată pe factorii cărmuitori de pe pământ ca pe unii cari țin împreună sfat contra Domnului și contra aleșilor Lui. Apoi le atrage luarea aminte, zicându-le: „Și acum regilor, înțelepți-vă, învățați-vă judecatori ai pământului. Serviți lui Iehova cu frică și bucurați-vă cu cutremur; sărutați pe Fiu ca să nu se mânie și să nu pieriți în cale, căci mânia lui curând se aprinde. Ferice de toți, cari se încred într'însul.“ — Psalmul 2:10-12; vezi și Psalmul 41:1-2,

O CLASĂ MAI BUNĂ

⁵⁵Există milioane de membri în bisericile nominale, atât catolice cât și protestante, cari sunt reprezentatori de Dumnezeu. Aceștia au inimi bune; ei cred că Isus Christos este mântuitorul; speră într'o epocă mai bună și sunt bucușori când au privilegiul să arate bunăvoință față de acei cari ei cred că sunt creștini. Ei s'au temut de conducătorii și de șefii lor și au fost ținuți în legăturile sistemelor babilonice; totuși, ei nu au persecutat nicicând pe creștinii cari se deosebesc de ei pe principii fundamentale de adevăr. În decursul celor 45 de ani trecuți și al prezenței Domnului, reprezentanții Lui au vizitat toate părțile creștinismului. Rapoartele lor arată, că în acest timp au întâlnit un mare număr de oameni cari cred că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu și cari doresc venirea împărăției lui Christos. Mulți dintre aceștia au fost buni cu ei. De multe ori acești mai mici ai Domnului, venind ca și creștini, au fost invitați în casele acestor oameni și au fost serviți, și dacă erau bolnavi au fost căutați cu inimi binevoitoare. Mulți au oferit o ceașcă cu ceai sau apă rece sau mâncare, acestor reprezentanți ai Domnului, pentru că îl reprezentau pe El. În timpul războiului mondial numărul membrilor bisericilor creștine după nume

cari erau adoratori și au simpatizat cu studenții în Bibliie a crescut foarte mare. Aceștia nu au luat parte cu conducătorii lor la persecuțiunile barbare. Când studenții Bibliiei erau în temnițe și când clerul și capii turmelor exercitau toate presiunile pentru a-i ține acolo, printre popor circula o petiție invocând guvernului liberarea studenților Bibliiei; și în decurs de trei săptămâni 700,000 de oameni au semnat în Statele-Unite petiția pentru liberarea lor.

⁶⁶Când după sfârșirea războiului aceeași clasă a caprelor și-a pus în gând să arunce în temniță pe o soră și pe câțiva frați și i-a încarcerat pentru că solicitati de niște ofițeri publici li-au vândut o carte a volumului „The Finished Mystery“, o mare adunare a iubitorilor de ordine din San Francisco a cerut președintelui Statelor-Unite, printr'o rezoluție, să elibereze pe prizonieri; și ei au și fost eliberați imediat în urma acestei petiții.

⁶⁷De ce au fost atâția oameni buni față de acești creștini? Pentru că, după cum credem noi, ei au socotit că este un privilegiu pentru ei că pot veni în ajutorul acelor cari se silesc să reprezinte pe Domnul și să spună omenirii fericirile ce vor veni.

RĂSPALATA LOR

⁶⁸Isus și-a trimis învățăceii în lume ca să-l reprezinte. Felul cum ei au fost tratați este socotit ca un tratament față de Isus. El nu a lăsat nici o îndoială cu privire la aceasta, pentru că a zis: „Cine vă primește pe voi pe mine mă primește și cine mă primește pe mine, primește pe cel care m'a trimis pe mine“. (Matei 10: 40) Spuse cu cuvinte comune: Reprezentanții sau solii Lui au fost trimiși în lume ca să-l reprezinte pe el; și când unul dintre aceștia este primit prieteneste și tratat astfel pentru că este creștin și pentru că reprezintă pe Domnul, Domnul socotește acest tratament ca făcut Lui și nu îl va uita sau lăsa nerăsplătit. El a spus: „Cine primește profet în nume de profet, plată de profet va lua, și cine primește de drept în nume de drept, plata de drept va lua. Și cine va fi adăpat în nume de ucenic pe unul dintre acești mici, numai cu un pahar de apă rece, adevăr zic vouă, nu va pierde plata sa“. (Matei 10: 41, 42) Nu este acesta exact același principiu spus tâlharului de pe cruce? Unul dintre acei tâlhari și-a bătut joc de Isus. Se poate că acela reprezenta clasa caprelor. Celalalt i-a vorbit Domnului cu duioșie cerându-i să-și amintească de dânsul că vine în împărăția sa; iar pentru aceste cuvinte binevoitoare Isus i-a răspuns: „Adevăr zic ție astăzi, vei fi cu mine în rai!“ El nu a făgăduit acestui tâlhar viața de veci; i-a făgăduit numai prilejul de a viețui sub domnia sa. Riscăm aci sugestia, că celalt tâlhar poate să reprezinte clasa, căruia în Epoca Milenară nu i-se va încuviința privilegiul de a trăi; pentru că au ignorat cu voia adevărul și nu au arătat nici o înclinațiune care să-i facă vrednici de viață.

⁶⁹În ultimii ani Domnul a făcut să ni-se mărturisască adevărul pe o scară întinsă. El ni-a făcut cunoscut faptul prezentei sale, vestind împă-

răția sa. Vestea împărăției a fost proclamată în toată lumea, în toate limbile. În bisericile creștine după nume precum și în afară de ele sunt foarte mulți aceia, cari nu se pretind a fi consacrați, dar cari văd în destul adevărul pentru a fi convinși că împărăția este aproape și cari se bucură de faptul că Regele este de față. Nu este de loc neînțelept a conchide, că sunt astăzi milioane de oameni cari aud despre planul mântuirii dumnezeiești și cari vor trece prin marea încercare și nu vor muri nici odată, fiind printre întâii cărora li-se va da favoarea de a fi puși pe probă pentru viața veșnică. Profetul zice: „Și se va întâmpla că din toată țara, zice Iehova, două părți din ea (clerul apostat, care cu bună știință reprezintă în mod fals pe Domnul și adevărul său, și „capii turmelor“ cari subjugă pe frații Domnului și domnesc în biserică prin silă) se vor stărpi, vor muri; și a treia parte (acei cu inima cinstită, iubitori de ordine, cari cred că Isus este Regele) va rămânea într'însa, și această a treia parte o voi duce prin foc și o voi lămuri cum se lămurește argintul, și o voi cerea cum se cearcă aurul, și va chema numele meu și eu o voi asculta. Eu voi zice: Ei sunt poporul meu, și ei vor zice: Iehova este Dumnezeul nostru“. — Zacharia 13: 8-9.

⁶⁰Domnul spune cu privire la clasa caprelor: „Aceștia se vor duce la osânda veșnică.“ Sistemul lor nedrept va pieri fără îndoială pe veci. Acei cari au creat acest sistem și cari s'au dovedit nevrednici de o probă viitoare pentru viața eternă, vor fi pedeșiți fără îndoială cu aceeași pedeapsă ce se va aplica diavolului și îngerilor lui. Despre clasa oilor Isus a zis: „Iar dreptii la viața veșnică“. Cuvântul „cei drepti“ implică aci în mod clar, că ei trebuie să-și dovedească mai întâi dreptatea lor. Se va observa, că parabola vorbește despre oi și le invită să moștenească împărăția. Prin aceasta noi înțelegem, că aceștia vor fi acei cari vor fi trecut prin marea strâmtorare și vor fi cei dintâi cari vor avea privilegiul la o restaurare; și după ce se vor fi dovedit drepti, ei vor primi viața veșnică. Vedem din aceasta, că Domnul îi socotește pe unii nevrednici de probă la viață, iar pe alții îi socotește vrednici de ea; și acei cari se vor fi dovedit drepti, li-se va asigura răsplata veșnică.

ATITUDINEA BISERICII

⁶¹Arătând Domnul poporului său dovezile prezenței sale și ale sfârșitului lumii și definindu-și în mod vădit servul său înțelept și credincios; arătând deosebirea dintre fecioarele înțelepte și cele nebune, și arătându-ni-i pe servitorii săi serioși și zeloși în deosebire de cei leneși și răi, putem să facem distincția între acei cari resping cu intenție adevărul și cari îl resping pe Domnul și îi prigonesc reprezentanții, și între acei cari doresc dreptatea. Domnul descrie încă odată aceste două clase, atunci când amintește de sistemele eclesiastice guvernate și controlate de un cler apostat și de capii de turme și despre ceilalți cari sunt în turma acestora, și când după aceasta spune acelor cari aparțin poporului său: „Ieșiți

dintr'înșă ca să nu fiți părtași păcatelor ei și să nu vă faceți părtași la plăgile ei". Biserica nu are să se războiască cu indivizii, dar este de datorie ei, ca reprezentantă a Domnului pe pământ, să proclame ziua biruinței lui asupra sistemelor nedrepte ale Satanei și să îndemne lumea să se despartă de cele necurate și să iasă din ele și să recunoască și să se alipească la Regele regilor și Domnul domnilor. De aceea, fiecare creștin să meargă cu curaj înainte, declarând prezența Regelui, anunțându-i împărăția și spunând lumii, că milioane dintre cei cari trăesc astăzi dacă se vor întoarce pe calea dreptății și i-se vor supune Domnului, vor intra în viața veșnică.

Ce este o parabolă? Care este afirmațiunea privitoare la judecarea oilor și caprelor? § 1.

Cine are să înțeleagă parabola? § 2-4.

Spune șapte motive cari dovedesc că parabola despre oi și capre nu se referă la sfârșitul Mileniului. § 5-12.

La cine este evident că nu se aplică parabola? § 13-15.

Are timpul când s'a pronunțat această parabolă vr'o legătură cu data împlinirii ei? Este propriu dela Dumnezeu, de a recunoaște o linie de demarcație între anumite clase? § 16,17.

La ce se referă tronul sau scaunul judecării? 18,19.

Cine sunt ingerii? Are vr'o semnificație specială afirmațiunea, că Isus vine ca să „judece și să se războiască”? § 20.

Când va fi această judecată? § 21.

Cari sunt subdiviziunile cari alcătuiesc o națiune? § 22.

Cum sunt adunate astăzi națiunile? De ce sunt ele în mod fals numite creștine? § 23.

La cine se aplică cuvintele „oi și capre, din această parabolă”? § 24. Este rațional ca biserica nominală să fie judecată? § 25.

Făgăduita-i-s'a bisericii adevărate că va participa la această judecată? § 26.

Care este o altă mărturie că Dumnezeu își călăuzește poporul său? § 27.

Ce înseamnă judecata? § 28.

Ce lucru monumental, care s'a bazat emfatic pe această parabolă, au făcut Studenții Bibliei la Cedar Point, în Sept. 1922? § 29,30.

Cari sunt caracteristicile clasei caprelor? § 31,32,56.

Describe clasa oilor din această parabolă. Sunt ele aiese? § 33.

Cum s'au împlinit cuvintele Domnului „Flămând am fost și nu mi-ați dat să mănânc”? § 34,35.

Cum s'au împlinit cuvintele „străin am fost și nu m'ați primit, gol și nu m'ați îmbrăcat”? § 36,37.

Cum s'au împlinit cuvintele Domnului: „bolnav și în prinoare”? § 38,46.

Ce va zice atunci clasa caprelor? Va ajuta afirmația lor la definirea timpului când se va împlini această parabolă? § 47,48,58.

Ce pare a semnifica: „fiara și profetul mincinos vor fi aruncați de vi într'o mare de foc? Nu înseamnă aceasta, că agenții activi ai fiarei și profetului mincinos vor cădea în aceeași osândă? § 52,53.

Își va proba oare Dumnezeu bunătatea mai dând prilej ca oamenii să și schimbe purtarea? Implică oare un grad de intenție cuvintele: „vor ținea sfat contra Domnului și contra aleșilor lui”? Cuvântul „a pieri” din Psalm 2:12 se referă la osânda lui Adam sau la o judecată specială? § 54.

Sunt mulți neașezii din biserica nominală, cari sunt temători de Dumnezeu? Cum au dovedit-o ei aceasta? § 55,57.

Va ținea Domnul seamă cu strictețe de felul cu care i-au fost tratați ambasadorii? A voit oare Isus să tragă o parabolă prin semnificația celor doi tâlhari cu referință la zilele noastre? § 58.

Este oare o parte din rânduiala lui Dumnezeu aceasta, că prezența și împărăția sa au să fie vestite la toată lumea? Este oare aceasta o parte necesară a pregătirii împărăției lui? § 59.

Care este sentința contra clasei caprelor? În ce condițiuni va moșteni clasa oilor viața de veci? § 60.

Care este datorința bisericii adevărate și care va fi atitudinea noastră individuală? § 61.

Watch Tower, 15 Octombrie 1923.

OLIVUL, SMOCHINUL ȘI VIA

„Impărăția lui Dumnezeu nu este mâncare sau băutură, ci îndreptățire și pace și bucurie în spirit sfânt”. — *Romani 14:17.*

(Complectare din numărul trecut)

U 300 de oameni „cari pe drumuri din pă-rău au beut, de aceea și-au ridicat capul” (Psalm 110:7), și cari „purtau lumânări în vase de pământ” Ghedeon bătu pe Madianiți și cuceri Madianul întocmai după cum Ierichonul fu cucerit, numai prin zgomotul și prin debanda care a urmat. Oamenii lui Ghedeon purtau candelile la ei ascunse în niște oale, așa că lumina lor nu se putea vedea până când au ajuns să înconjoare din trei părți tabăra dușmanului, și atunci, în toial noptii, ei săriră fără veste, sparseră oalele și se produse o așa lumină și zgomot, încât Madianiții tremurau întocmai ca pânza corturilor lor în visul cu pâinea de orz.—Judecătorii 7:13, 14; Habakuk 3:7.

Numele lui Ghedeon fu adaus alături de acela al lui Iehova, în strigătul de bătae, probabil ca rezultat la ceea ce se auzise în tabăra inamicului despre sabia lui Ghedeon. Strategia a dus la un succes excelent și Madianiții isbucniră în țipete și vaete și o luară la fugă „în josul Iordanului” și spre „casa de salcâmi” (Beth-sitta) și spre „livada dansului” (Abel-meloh), dar le fură întretăiată fuga de Efraimiți lângă Bethbarah, unde după a doua înfrângere nomazii prinți ai Orebului și Zeebului („corbul” și „lupul”) fură prinși și uciși, în afară de ceilalți 120,000 câți fuseseră deja uciși sau cari s'au sinucis ei în groaza fugii lor.

Printr'un răspuns blajin și scăzându-și din meritele sale Ghedeon abătu ura Efraimiților, apoi cu mica debandă de 300 de inși se porni pe urmele marilor săi la Zalmunna, cari scăpaseră și se refugiau în est de Iordan. Seicii fură prinși și uciși, și astfel

Ghedeon își răzbuună asupra acestor Madianiți masacrul fraților săi regești la Tabor.

Timp de 40 de ani Israelul avu apoi pace, iar Ghedeon fu înconjurat de demnitatea unei vaste curți și de mari onoruri meritate. Dar după moartea lui, Abimelech îi usurpă regatul, sau mai bine zis judecătoria, pentru că zilele unui rege aprobat de Iehova nu veniseră încă. După omorirea celor 69 de frați ai săi, lotam spuse profeția pe care am reprodus-o mai sus și care s'a împlinit întocmai; pentru că Abimelech nimici Sicheumul și fu el însuși ucis cu o piatră sau sabie, întocmai cum el omorise prin sabie sau cu piatră pe cei 69 frați ai săi. Astfel Sicheumul sângeră din nou, ca odinioară, pentru că s'a jucat cu întocmirile lui Dumnezeu.—Facerea 34.

OLIVUL

Am reprivit această istorisire, pentru a vedea de ce Ghedeon este asemănat cu olivul. Fără îndoială, din cauza că el a stat ca un credincios și apărător al privilegiilor legământului cari aparțineau lui Israel. El a fost ceea ce trebuia să fie fiecare evreu. El s'a încrezut în promisiunile lui Iehova. El a fost unul dintre israeliții adevărați, unul dintre vechii eroi ai creștinătății, despre cari apostolul spune că vor avea o „mai bună înviere.” De aceea, el face parte din clasa lui Avram, tatăl credincioșilor; iar acest oliv simbolizează și pe Avram, după cum se vede din capitolul 11 al Apostolului Pavel către Romani. Cartea către Romani este cartea olivului. Ea arată ce s'a întâmplat atunci când prin schimbarea lucrurilor s'a început vârsta de față. Vorbind în mod strict și propriu, olivul nu este un simbol al corpului lui Christos. El este un simbol al

acelora, cari în îndeplinire la promisiunea făcută lui Avram, ajung în așa legătură cu acea promisiune sau legământ încât obțin spiritul lui Dumnezeu, fie că sunt din poporul după trup al lui Dumnezeu sau din cel spiritual. Olivul este asociat în mod special cu „Casa lui Dumnezeu“ (Psalmul 52:10), și, conform parabolei, se deosebește prin „grăsimile“ sale, „cu cari el onorează pe Dumnezeu și pe oameni.“

De aceea, oricât de mare ar fi valoarea frunzelor, lemnului și fructelor sale, olivul se deosebește prin olei. Către păgâni, cari nu erau ramuri naturale ale acestui oliv, apostolul zice: „Și dacă unele dintre ramuri fură rupte, tu însă, deși măslin sălbatic, ai fost altoit întrânsele și te-ai făcut împreună părtaș al rădăcinei și al sucului maslinului, nu te mândri față de ramuri, iar dacă te mândrești, nu tu ții rădăcina ci rădăcina pe tine.“—Romani 11:17, 18.

Lipsa Israelitilor de a aprecia promisiunile făcute lui Abraam și lipsa lor de credincioșie, nu a „onorat pe Dumnezeu“, de aceea El a și luat dela ei *privilegiile*. Dar olivul este un pom *veșnic verde*. El nu este înfățișat, cum este smochinul, ca unul care se veștezește și usucă; el rămâne neschimbat, doar că ramurile neproductive i-se rup și în locul lor cresc altele mai de seamă. Olivul a rămas, iar ramurile naturale vor fi altoite din nou la timpul cuvenit; nu că aceste vor deveni membri ai măritei biserici, ci mai de vreme vor deveni părtași ai mustului legământului Abraamic, ale cărui privilegii le-au avut odată și le-au pierdut (Romani 3:1, 2; 9:4, 5); privilegii, dintre cari principalul era acela, că lor „mai întâiu le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu.“ Astăzi însă aceste privilegii le îmbucură păgânii cari au aceste privilegii odată ale lui Israel, și tot ei impart aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, descoperirile și soliile lui Dumnezeu.

Israelul natural „nu a obținut ceea ce a căutat“; dar în curând cele rupte „vor fi altoite în olivul lor adevărat“, iar privilegiile legământului lor li se vor restaura „din pricina părinților.“ Cu privilegii și binecuvântare veșnică a fost îmbrăcată rădăcina olivului, ca să zicem așa, atunci când Dumnezeu i-a zis lui Abraam: „Și te voi binecuvânta și vei fi binecuvântat.“ (Cartea Facerii 12:2) Acest legământ a fost făcut cu Abraam încă înainte de a fi existat un Israel; și toate privilegiile sunt cuprinse în oliv.

OLIVII FIGURATIVI

O scurtă reprivire a locurilor în cari olivii figurativi sunt întrebuințați în Biblie, ne va arăta care este înțelesul acestor olivi. Ieremia spune trecând în revistă lipsurile lui Israel: „Iehova te-a numit: oliv pururea verde [adecă viu și promițător], frumos cu fructe mărețe; dară [acum] cu voce de alarmă mare s'a aprins focul peste dânsul și [cu toate că butucul sau trunchiul a rămas] ramurile lui s'au rupt.“ (Ieremia 11:16) Inamicii profetului și ai lui Dumnezeu au inventat contra lui mijloace de nimicire zicând: „Aidem să nimicim arborele [națiunea simbolizată prin arborele producător de olei care era să onoareze pe Dumnezeu, și hai să facem dintr'însul, un oliv pururea galben, ce ne pasă nouă de privilegiile legământului] precum și fructele lui“—cuvintele și profețiile pe cari profetul obișnuia să le dea lor îndemnat de Dumnezeu.

Iar în cuvintele blânde, aproape materno, ale lui

Osea către Israel, este scris: „Israele, întoarce-te către Iehova Dumnezeul tău, căci ai căzut prin fărădelegea ta; luați cu voi cuvinte și întoarceți-vă către Iehova... Ramurile lui [Israel] se vor întinde, mărirea lui va fi a olivului și mirosul lui ca al Libanului.“ (Osea 14:1, 2, 6) Din acestea vedem, că atunci când Israel se va întoarce către Dumnezeu cu cuvinte de pocăință și de groază de păcat, va fi restabilit în toată frumusețea și în darurile Olivului Abraamic pe cari Israel le iubise și le pierduse. Ca beneficiari pământeni ai acelei promisiuni, ei vor produce olei și vor fi o onoare veșnică a lui Dumnezeu și veșnic o verde amintire a grației Lui. Dar „măslinul nu a dat totuș roade.“ (Haggai 2:19) Nu, nici faza pământeană nici cea cerească a privilegiilor legământului exprimate lui Abraam, nu au dat oleiul lor în deplin și nici pe Dumnezeu nu l-au onorat încă. Credincioșii lui Iehova din timpul epocii evanghelice au lăsat să lumineze lumina lor, lumina însăși se datora oleiului din ei înșiși, din rădăcina Abraamică și butucel profetic, dar ei nu l-au preamărit încă pe Dumnezeu în înțelesul deplin, pentru că preamărirea lui Dumnezeu de către oameni va veni în ziua cercetării lor, care este încă în viitor.—1 Petru 2:12.

Cu toții știm cât de mult a avut de a face viața și serviciul Domnului Isus cu Muntele Olivilor și multe lucruri însemnate ce s'au întâmplat acolo. Acest fapt nu a putut fi din întâmplare, văzând cum toate lucrurile în legătură cu viața Invățătorului nostru au fost toate dinainte așa de bine aranjate și păzite. Dăm aici o hartă a Muntelui, sau cum am putea spune, a pădurii Olivilor, reproducă după o placă gravată de dr. Lightfoot, la 1645 d. Chr. Cele 12 semne cari reprezintă crestele nu au fost desemnate artificial, pentru că în descrierea care însoțește harta nu se spune nimic că ar fi 12 coline. Mărturisim că noi nu am găsit pe nici o altă hartă aceste 12 dealuri atât de bine indicate, însă hărțile existente nu sunt atât de minuțioase.

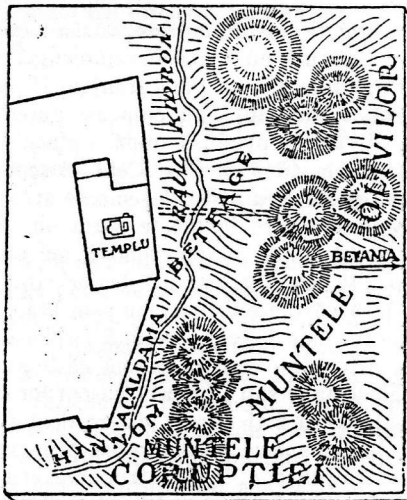
Punctul este în concordanță cu ceea ce trebuia să ne așteptăm, mai cu seamă dacă avem în vedere că Ghetsemane sau „Locul Teascurilor de Olivii“, este la poala celui mai nordic dintre dealuri și este locul ce și l-a ales Isus când trecea prin suferințele sale cele mai crâncene. Aci, intruparea cea mai perfectă a privilegiilor legământului, s'a arătat în Acela căruia Ghedeon îi era numai un prototip imperfect. Acest luptător mai mare decât Ghedeon, pentru privilegiile legământului a trecut prin o presiune nespuse de grea, numai ca să emane acel olei și grăsime de suflet, care să onoreze și pe Dumnezeu și pe om în gradul cel mai mare.

Punctul marcat prin x este sfârșitul unui tunel, sau a unui apeduct, construit dela Curtea Templului, peste râul Kedron, până la coasta opusă. Aproape de capătul acestui tunel, pe muntele Olivilor, fusese arsă juninca roșie și „corpurile dobitoacelor al căror sânge este dus pentru păcat în locul prea sfânt prin arhieru.“ (Evrei 13:11) Dela acest loc, după ce a fost dus pe drumul sau tunelul dela Templu, era condus șapul ispășitor în pustie, în ziua cea mare de Ispășire a lui Israel. Tot de aci se anunța luna nouă, cu care se marca începutul anului, printr'un foc căruia îi răspundeau focuri de pe alte dealuri, așa că în foarte scurt timp știrea despre întâia zi a întâieii luni ajungea până prin Galileia, pentru că lumea să se poată găti de drum spre Ierusalim.

Poziția Pădurii Olivilor în raport cu Templul din partea opusă, corespunde poziției avute de corturile lui Moise și Aaron în raport cu Tabernacolul din pustiu. La rândul lor, corturile reprezentau cele 12 seminții mistice ale Israelului spiritual. Este deci cu cale să căutăm o asemănare între aceste 12 dealuri și între semințiile alese. Dealul dela nord, care este cel mai înălțat, este locul experiențelor avute pe el de Domnul nostru, și „este foarte înverdat că din Iuda a răsărit Domnul nostru.”—Evrei 7:14.

Ridicătura sudică se numește „Muntele Corupției.” Acesta se află în partea opusă a Acaldamei, sau Câmpia Sângelui, care este la începutul Gheenei sau a Văii Hinonului, care curge printre stâncile Kedronului începând din cornul sud-estic al orașului către sud și apus. Nu mai trebuie amintită legătura neplăcută care a fost între acest câmp și ucenicul Iuda (Fapte 1:19), dar aceasta va servi pentru a arăta posibilitatea lui identificare cu Muntele Corupției. Apostolul Pavel, care a luat locul lui Iuda, era din seminția lui Beniamin. El însuși își spunea că el este cel dintâi dintre păcătoși, pentru că se împotrivesc chiar ideile că Isus a fost Mesia. El însă fu „scăpat din robia stricăciunii și pus în libertatea glorioasă a fiilor lui Dumnezeu”, și probabil va ședea pe tronul lui Beniamin când va fi judecată această seminție.—Luca 22:30.

Suirea lui Isus la Dumnezeu său și Dumnezeuul nostru în cer s'a făcut în partea de sus a acestui Munte al Olivilor. Despre acest munte a zis dânsul: „Dacă veți avea credință... veți zice acestui munte: ridică-te și te aruncă în mare, și se va

face.” (Matei 21:21; Marcu 11:23) Tot despre acest Munte al Olivilor, adică despre împărăția legământului, a prezis profetul acestea: „Și vor sta picioarele sale [ale lui Iehova] în acea zi pe Muntele Olivilor ce este înaintea Ierusalimului spre răsărit; și Muntele Olivilor se va despica de la jumătatea sa, spre răsărit și spre apus și se va face o vale mare foarte; o parte a muntelui se va strămuta spre miază-noapte și cealaltă jumătate a sa spre răsărit.” (Zaharia 14:4) Aceasta ne amintește că semințiile împărăției vor fi împărțite, ca să zicem așa, în lungime, alcătuind astfel cele 12 seminții spirituale (Apocalipsul 7:5-8) și cele 12 seminții pământești.—Ezekiel 48; Luca 22:30.

LUMINA, PACEA, FERICIREA

„Olivul este un simbol plin de înțelesuri: în vechime el era izvorul luminii, întrucât oleiul lui în general era întrebuințat ca un mijloc de a lumina. (Exod 27:20) În ebraește el se chema *shemen*, sau arborele oleului. Olivul mai era întrebuințat ca bază a multor

oleiuri prețioase de odinioară, cum erau acele cu cari se ungeau preoții și regii, și simboliza spiritul sfânt (Exod. 30:24). Și tot din zile imemorabile creanga lui era întrebuințată ca un simbol al păcii.—Facerii 8:11; Neemia 8:15.

„Dacă deci Olivul este un simbol al *luminei*, *păcii* și *binecuvântărei dumnezeiești* în spiritul sfânt, și dacă muntele este considerat ca la alte locuri, un simbol al împărăției, semnificația Muntelui Olivilor se va vedea ușor că este Impărăția Luminii, a Păcii și a binecuvântării divine. Iar așezarea pe el a picioarelor lui Iehova, semnifică, că favoarea și legea dumnezească se va restabili pe pământ prin acea sfântă împărăție.

„Această aplicație a termenului de Muntele Olivilor este în deplină concordanță cu declarația Apostolului (Romani 11:17, 24), prin care Israelul trupesc este comparat cu olivul original cultivat, iar păgânii convertiți cu ramurile olivului sălbatic altoite în locul ramurilor frânte și lepădate. (A se compara cu Ieremia 11:16, 17) Apostolul explică, că rădăcina arborelui este promisiunea lui Dumnezeu făcută lui Abraam, că în seminția lui se vor binecuvânta în cele din urmă toate familiile pământului etc. În urmă aceeași rădăcină sau promisiune produce două feluri de ramuri, ramurile olivului sălbatic și cele naturale realtoite; adică Israelul trupesc va scăpa de orbire și se va uita cu ochii credinței la Mântuitorul crucificat acum 18 veacuri;—ca un sacrificiu pentru păcat. Ne amintim de asemenea, că mult timp Israelul trupesc a fost împărăția sau muntele tipic, și că Israelul din vârsta evanghelică este chemat să fie adevărata împărăție a lui Dumnezeu, așa cum a spus Domnul nostru: „Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru a bine voit să vă dea împărăția.”—Luca 12:32.

„Mai mult, din aceste două împărății [chiar și înainte de a se repausa asupra-le *mărirea* lui Iehova, care le va face canale ale fericirii pentru întreaga omenire] a purces toată „lumina lumii” în întunerecul din trecut; pentru că nu sunt oare acestea reprezentative Vechiului și Noului Testament, Vechiului și Noului Legământ? Nu corespund ele celor Doi Martori ai Domnului și celor Doi Olivi ai lui Zaharia (4:3, 11, 12), menționați în mod deosebit în Apocalipsul? (11:4) în aceea că aceste două părți ale muntelui simbolizează rezultatul îndeplinit al legămintelor, rezultatul mărturisirii—împărăția în fazele ei, pământească și cerească?”—D650-652.

Dacă vom fi întrebați în ce chip îmbucurăm noi olei din Noul legământ, vom răspunde că extragem olei și din Legământul Vechiu, cu toate că acela a trecut. Această epocă evanghelică este o paranteză, un hiat, un interludiu, dacă putem spune așa, între actele unei mari piese; iar în această perioadă împărăția este în așteptare, în întârziere. Binecuvântările ei nu se manifestă în mod exterior mai mult decât s'au manifestat privilegiile olivului. Dar privilegiile ei nu sunt mai puțin reale și prezente, cu toate că „lumea nu ne cunoaște, fiindcă nu-l cunoaște pe dânsul.”—1 Ioan 3:1.

Din cuvintele apostolului în Romani 11 aflăm că sunt olivi sălbatici și că ramurile acestora pot fi altoite în olivul domestic, cu un astfel de succes, încât oleiul olivului va curge în ramura străină și va produce măslină oleioasă. Este un lucru remarcabil, dar adevărat. Olivii sălbatici reprezintă foarte bine învățatu-

rile păgâne despre o epocă de aur—ca și câinii cari veniau să lingă bubele săracului Lazăr. Națiunile sau păgânii nu pot fi sau deveni cândva oliv. Olivii sălbatici nu produc olei. Nici un profet, nici un apostol nu s'a ridicat dintre națiuni. Rădăcina și trunchiul olivului rămân aceleași. Și puține rămân dintre ramuri, cele mai multe sunt însă altoi sălbatici. Pentru cele mai multe cazuri Dumnezeu întrebuițează alte națiuni decât pe evrei pentru răspândirea cunoașterii Lui. Dar filosofii Iudei și Greci sau Egipteni nu au dat o singură rază de lumină. Numai pe măsură ce păgânii să desbrace de iluziile, inchipuirile și fanteziile lor, și să asociază la luminătoarele adevărate ale Cuvântului lui Dumnezeu care a fost odată exclusivă mândrie a lui Israel, este că ei pot extrage adevărata ungere din rădăcina olivului domestic, sau să primească porțiunea de spirit pe care Iehova o dă acelora cari vor alcătui pe Mesia.

Oleiul olivului a fost izvorul iluminăției divine. El a fost baza singurei lumini cu care era provăzut Tabernacolul sau Templul vechiu.

SMOCHINUL IN SCRIPTURĂ

Atât despre oliv; acum să luăm smochinul. Dacă Ghedeon a fost arătat prin oliv, iar feciorul său prin smochin, atunci acel fecior a fost tăiat jos, după cum este arătat despre smochinul din parabola Domnului (Luca 13:6-9). Smochinul reprezintă—putem spune—*privilegiile naționale* ale Israelului trupesc sau Ișmael, la fel după cum olivul simbolizează *privilegiile legământului* în legătură cu Abraam. După cum cartea către Romani este cartea olivului, tot astfel Evangheliile sinoptice (Matei, Marc și Luca) sunt cărțile smochinului.

În privința privilegiilor naționale Israel a fost asemenea unui smochin plantat într-o vie, (Luca 13:6)—un loc de binecuvântare și avantaje. Lucrurile cari s'au întâmplat acestui smochin ilustrează cele ce s'au întâmplat Israelului trupesc ca o națiune din cauza neumblării corecte sub Legământul Vechiu. Pe vremea când Domnul a rostit această parabolă, națiunea aceasta se apropia de sfârșitul anului 1845-lea al perioadei favorurilor sale naționale, care începuse la moartea lui Iacob în Egipt. Domnul veni să caute fruct, dar n'a putut găsi nici unul, cu toate că Ioan i-a făcut atenți asupra lipsei rodului, spunând guvernatorilor: „Pui de vipere, cine v'a arătat să fugiți de urgia viitoare; faceți deci rod vrednic de pocăință și nu gândiți să ziceți în înșivă: tată avem pe Abraam.“ (Matei 3:7-9) Un timp de trei ani s'a dat acestui pom național ca să aducă roade, dar pentru că nu mai rodia, s'a dat în cele din urmă ordin ca să fie culcat la pământ—tăiat—și privilegiile naționale ale lui Israel în curând după aceea încetară, „și s'a uscat.“ (Matei 21:19, 20; Marc 11:13, 14) „Bogatul“ dintr-o altă parabolă muri.

În vechea parabolă din cartea Judecătorilor „dulceața“ și „fructul bun“ sunt amintite ca unele caracteristici ale smochinului. Dar tocmai aceste bunătăți lipseau la timpul când Domnul a venit și le-a căutat printre frunzele Smochinului, pe care el l-a blestemat și ca rezultat s'a uscat.

VIA ȘI POCĂINȚA

Această parabolă din Luca 13:6-9 stă în cea mai strânsă legătură cu apelul la pocăință din versurile

3-5 cari o precedează. Erau doar cei trei ani literali de serviciu ai Domnului nostru, la sfârșitul cărora Iehova era gata să taie orice favor al lui Israel mai departe și când șefii preoților și fariseii se împotriviau cu atâta îngâmfare mărturii strălucitoare a lui Isus în decursul Sărbătorii Tabernacolului, tocmai, deci, când se împlineau trei ani de când Isus și-a început lucrarea sa. Scena era deja pregătită pentru omorirea lui Isus. Poliția Templului era trimisă ca să-l aresteze: ea însă fu izbită de maiestatea prezenței Lui și de minunatele lui cuvântări. (Ioan 7:1, 32, 45, 46) „Nimenia nu l' prinse, pentru că nu venise încă ceasul lui.“ (Ioan 8:20) „Puțin timp mai sunt cu voi.“ (Ioan 7:33) În cele 6 luni rămase, El s'a dus la smochin ca să vadă dacă nu a rodit; dar smochinul era și acum sterp.

Este probabil, că la această sărbătoare a Tabernacolului, văzându-și zădărnicit planul de a-l ucide pe Isus, ei s'au răzbunat asupra lui Zaharia, fiul lui, Berachia, pe care cărturarii și fariseii l-au ucis între Templu și altar. (Matei 23:29, 35; Luca 11:51) Tradiția spune, și cu multe evidente de probabilitate, că acest Zaharia era preotul care l-a născut pe Ioan Botezătorul, (Luca 1:5) Este și logic, sigur, că acest Zaharia, după cele nouă luni ale sale de muțenie și după ce a văzut grația lui Dumnezeu manifestată asupra feciorului său și asupra lui Isus, a devenit un credincios în mesianismul nepotului femeii sale—in Isus. Șefi-rabinii și fariseii amăriți și desamăgiți s'au aruncat la ofițerii de poliție cari s'au întors fără Isus, cu această întrebare: „Nu cumva a crezut într'insul cineva dintre mai mari sau farisei?“—Ioan 7:48.

Nicodem a vorbit și pentru guvernatori și pentru farisei [pentru că era și una și alta], așa că tot s'a găsti între ei unul care să condamne și să anuleze cel mai ales și serios argument al lor. Ei s'au infuriat și i-au aruncat în față hulitorul epitet de Galilean; dar mai mult nu și-au putut permite, pentru că Nicodem era un guvernator al poporului. (Ioan 3:1) Se poate că în această înfuriere a lor s'a găsit între ei unul care a zis: Eu cunosc pe un preot, care este un credincios și care iată-l tocmai trecând. Dacă el crede în Acel om, el ne este un păgân și un publican, iar păgânul este un lucru necurat; unuia din templu care este necurat, putem, da, suntem obligați să-i administrăm „bătaia rebelilor.“ Aidem pe el. Este vrednic să moară.

Oricine ar fi fost acest Zaharia, el a fost de bună seamă omorât cu bătaia rebelilor, ceea ce înseamnă o bătaie cu pietre, bastoane și cu tot ce aveau în mână, până la moarte. Cum în templu nu era nimeni, uciderea s'a putut face fără ca cineva să audă sau să vadă.

Domnul nostru i-a acuzat de acest omor tocmai înainte de ale vesti pustiirea țării lor, și condamnarea smochinului fără fructe. (Matei 23:38) Nu era nici un fruct de față, care să pledeze cât de cât cauza unei noi încercări.

ZILE ȘI FAPTE SEMNIFICANTE

Aceste ultime zile ale lui Isus au fost foarte bogate și foarte semnificante. În drumul său spre Ierusalim, El s'a oprit în Ierichon. Smochinul sălbatic, Roma, domnia peste poporul lui Israel, întocmai după cum spusese Dumnezeu, prin Daniel, că se va întâmpla. (Daniel 7:7; Fapte 7:7) Zacheu, un agent fiscal al guvernării sălbatice, doria să-l vadă pe Isus, și ca să și

poată împlini dorința, s'a suit într'un smochin sălbatic, fiind el mic de statură. În mod inconștient, el a făcut un mic tablou sau pantomimă a condiției sale. El nu era sub adevăratul smochin cum a fost Nata-nael, bizuindu-se pe o protecție ce o poate da un atare: el mai curând căuta un sprijin și distincțiune la guvernul imperial din Roma. Stima ce i-o purtau conaționalii se datora slujbii ce o avea el la opresorii poporului său. Lui Isus această poziție îi spunea atât: „Sunt angajat tocmai acum în serviciul smochinului neroditor: dar sunt dispus a mă convinge despre aceste reale privilegii naționale cari sunt legate de Israel: mi-e într'adevăr rușine, că sunt un culegător de smochine sălbatice.“—Amos 7:14.

Întăile cuvinte ale Invățătorului către Zacheu, au fost acestea: „Grăbește-te și vină jos.“ Pentru El sprijinirea pe ramurile unei împărății dușmane nu făcea decât să arate starea de lucruri nepotrivită, tocmai când adevăratul rege era de față. Numai după ce s'a dat jos și după ce Invățătorul era în casa sa, Zacheu s'a asigurat, că: „Astăzi s'a făcut mântuirea acestei case.“

Zacheu a dovedit că este „un fiu al lui Abraam“, adică că el a crezut după ce Domnul i-a explicat cum stau lucrurile. El fusese un „pierdut“, un fiu rătăcit, neavând dela început devotațiunea lui Natanael, dar a avut-o mult mai bună decât a smochinelor fariseice, „cari nu puteau fi mâncate de rele ce erau.“ (Ieremia 24:1-10; Ioan 8:33-47) Asupra acestor smochine sălbatice a venit „sabia, foametea și ciurma.“ (Ieremia 29:17) Iehova „văzuse pe părinții lor ca întăile fructe ale smochinului în primăvară“, dar fii s'au dedat prea curând la lucruri rușinoase, la Baal Peor, și în tot locul după aceea. (Osea 9:10) „Rădăcina lor s'a uscat și fruct nu mai face.“—Osea 9:16.

Părăsind Ierichonul, Domnul ajunse în Betania (Ioan 12:1), unde își trăi ultima săptămână. În ziua a noua a săptămânii El fu aclamat de mulțime ca „fiu al lui David“ (Matei 21:9), iar după aceea dete afară din templu pe schimbătorii de bani, după cum i-a mai dat afară tocmai cu trei ani în urmă. Copii au început din nou strigătul în Sanctuar și l-au aclamat ca pe fiul lui David. (Matei 21:15) După ce a pus capăt murmurării fariseilor și cărturarilor pricinuită de fapta de mai sus a Lui el s'a retras peste noapte în Betania, care era la câteva mile distanță, în partea de răsărit a Muntelui Olivilor. (Luca 21:37) Această zi a arătat mai presus de orice îndoială, că privilegiile lor naționale, „marile lor avantaje în toate prvințele“, n'au dat roade și nu erau pe cale să rodească; pentru că mai marii preoților și a cărturarilor au cărtit contra venirii lui Isus de a fi el cel făgăduit.

A doua zi a fost la fel de bogată pentru Isus; pentru că toate cele dela Matei 21:18 până la Matei 26:16 le-a făcut și spus în acea zi, după cum vom arăta la locul său. Mai marii dovedindu-se că sunt niște smochine sălbatice, că sunt o adevărată Beth-phage¹ adică „cameră cu smochine verzi“ (Luca 19:29), Domnul s'a dus a doua zi (Matei 21:18; Marc. 11:12) la smo-

1) Beth-phage, numit astfel după cuvântul phagi care înseamnă smochine verzi, din cauza cărora acest loc era veselit; aceasta nu era un oraș sau pe Olivet (cum arată de obicei hărțile) ci un tract, care începând dela poala Muntelui Olivetului, se prelungea pe un teren de v. 2000 de pași, ajungând până la Betania și până aproape de Ierusalime din partea de nord-est, partea cea mai dinafară a Ierusalimului împreună cu câmpurile de câmpuri. În privința privilegiilor era socotită ca parte a Ierusalimului. — Lightfoot's *Chorograph. loc. Index.*

chinul sterp să vadă dacă a rodit; și negăsind pe el decât frunze, i-a zis: „De azi înainte rod în tine să nu se facă în veci. Și îndată smochinul se uscă.“ Invățăceii se minunară, iar mirarea li-a fost și mai mare când li-a făgăduit chiar strămutarea muntelui. Smochinul n'a fost blăstămat „pe vecie“; pentru că, de și Israel s'a vestețit și a rămas fără fructe și chiar fără frunze; și deși de atunci nu a mai avut nici un privilegiu național, totuși acum au început deja zorile zilei în care națiunea va da o recoltă îmbelșugată. Cren-gile ei sunt fragete deja, iar frunzele îi înmuguresc; pentru că vara ei este aproape, da, este aci.—Matei 24:32, 33; Marc 13:28, 29; Luca 21:29-31.

SMOCHINE SĂLBATICE NU SUNT DEZIRABILE

Cu toată lăudăroșia și gâlceava popoarelor asupra dreptății lor civile și naționale, cu toată fala fără tact a înțelepților germani asupra „kultur“-ei lor, cu toată rafinata și ipocrita mândrie a leaderilor anglo-saxoni în legătură cu „cetățenia creștină“, aceștia niciodată nu vor înlocui smochinul lui Iehova. Fructul lor este tot atât de fără valoare în comparație cu dreptatea legii lui Dumnezeu, ca și frunzetul sicomorului față de smochinele coapte, dulci și delicioase. Puținii vor fi atât de nebuni să gândească, că roadele sicomorului ar fi smochine; dar sunt mulți oamenii nefericiți, cari nu au descoperit încă deosebirea dintre smochinele figurative sălbatice și acele reale.

Mulți s'au mirat de faptul că Domnul nostru s'a dus să caute smochine primăvara timpuriu, cu cinci luni înainte de recolta smochinelor. (Marc 11:13) Alții s'au mirat că au putut fi măcar frunze în acel sezon al anului, referindu-se la declarația din altă parte a Domnului nostru: „Invățați asemenea dela smochin: Când ramura lui este fragedă și înfrunzește, cunoașteți că aproape este vara.“ (Matei 24:32) Adică, s'ar părea cel mult, că tot ce se putea aștepta dela smochin pe vremea aceea ar fi fost o bogăție de frunze. Alții apoi s'au mirat, de ce Domnul nostru a blăstămat smochinul pentru ceva la ce în mod rațional nu se putea aștepta. Răspunsul este, că și cel mai comun smochin rodește odată pe an și își schimbă frunza după fiecare recoltă. Dar mai este un fel de smochini, cari rodesc numai în anul al treilea după schimbarea întâielor frunze și flori. Acești smochini sunt verzi totdeauna. Ei nu își leapădă frunza, ci după anul al treilea rodesc, au poame verzi, flori și frunze—toate deodată—asemenea portocalului. De bună seamă smochinul în chestiune a fost dintre aceștia. El a trebuit să fie altfel decât smochinii cari rodesc anual, pentru că să poată avea pe vremea aceea frunze. Deci pentru că smochinii comuni nu au fructe în acel timp, Isus, fiindu-i foame, s'a dus la smochinul acesta ale cărui frunze i-au dat de știre că nu este un smochin de speță comună. Măsura în care Invățătorul flămânzea din inimă după adevărată dreptate din partea lui Israel, o arată cuvintele sale adresate Ierusalimului: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe profeți și ucizi cu petre pe cei trimiși la tine, de câte ori am voit să adun pe copii tăi după cum adună pasărea puii săi sub aripi, dar n'ati voit.“—Matei 23:37.

Faptul, că Domnul nostru și-a pus parabola despre smochinul din vie în legătură cu pocăința (Luca 13:3, 5, 6), se poate refera la cele trei misiuni succesive prin care Ierusalimul și națiunea au fost invitate la

pocăință; aceasta în legătură cu cei trei ani literali de cari deja am vorbit. Au fost trei acești povățuitori: Ioan Botezătorul a predicat pocăință (Matei 3:2); Domnul Isus a predicat pocăință (Luca 13:3, 5); Apostolul Petru a predicat pocăință (Fapte 2:38; 3:19). Că Israel nu s'a pocăit, o arată moartea lui Ioan, a lui Isus și a lui Ștefan. Ștefan a fost un martir evreu; pentru că cele 70 de săptămâni ale favoarei evreești nu expiraseră încă pe timpul morții lui. (Faptele 22:20) El n'a fost însă întâiul martir, dimpotrivă a fost ultimul despre care știm că i-se datorește moartea animozității și puterii evreești. Domnul Isus și cu Ștefan s'au rugat pentru omoritorii lor; astfel orașul a fost cruțat, în timp ce Pavel a predicat din toată puterea sa, în jurul, ca dacă este cu puțință, cetatea să fie mișcată la pocăință văzând cum păgânii din jurule primesc vestea împărăției. Vizita pe care o făcu Pavel în Ierusalim la sfârșitul vieții sale, a arătat însă, că orașul era sterp cu desăvârșire; și ordinul ștergerii lui de pe pământ n'a întârziat. (Fapte 23:11) Aceasta este o agreabilă aplicare, dacă nu interpretarea adevărată, a parabolei. Este semnificativ, că scrierile Sf. Pavel privesc Ierusalimul ca inexistent, că adică Ierusalimul nu este un centru nici al credinței nici al practicei slujbei lui [a lui Pavel].

VIA ÎMPĂRĂȚIEI

Acum, ce înseamnă via? Acest subiect a fost tratat deja într-o măsură considerabilă în *Turnul de Veghere* de pe Martie și Aprilie [1922] unele din punctele amintite acolo le trecem aci în revistă, și unele mai adăogăm. După cum olivul reprezintă *privilegiile legământului*, iar smochinul *privilegiile naționale*, via este în legătură cu *privilegiile împărăției*. „Căci via lui Iehova, Dumnezeul oștirilor, este casa lui Israel.“ —Isaia 5:1-7.

Funcțiunea viei este să „înveselească pe Dumnezeu și pe oameni.“ Iar din o întrebuințare convenită a privilegiilor împărăției avute de Israel putea rezulta multă veselie, multă bucurie și multă fericire în toate privințele, atât lui Iehova cât și lui Israel. Via aceasta a adus-o Iehova din Egipt (Psalmul 80:8-16); el a scos națiunile și a plantat-o (Psalmul 44:2); el i-a gătit un locaș; a făcut pentru ea totul; via însă a sălbăticit iar zidurile ei fură dărâmate cu luarea „coroanei“ de pe capul lui Zedekia, și fearăle sălbatice prin imperiurile Babilonei, Persiei, Greciei și Romei, toate pe rând au călcat via în picioare și s'au hrănit din privilegiile ei. De atunci începând Israel nu mai are nici o fericire, nici un privilegiu al împărăției, afară de Christos. Isus, ca Unsul și Alesul, este via cea adevărată, bine plăcută lui Dumnezeu și în care El „se desfată.“ (Ioan 15:1) Isus nu a zis că este olivul sau smochinul cel adevărat. Evanghelia lui Ioan este cartea viei, și aceasta nu pomeneste despre oliv și nu se referă decât în treacăt la smochin.—Ioan 1:48.

Via nu este propriu zis o iconă a vârstei evanghelice, după cum nu este nici smochinul. Smochinul privește națiunea, iar via împărăția. În toată această perioadă împărăția a fost absentă, în așteptare, pentru că aștepta întregirea trupului lui Christos. Dar dacă Israel îl primea pe Isus ca Profet, Preot și Rege la înțaiia lui venire, Dumnezeu găsea oarecare mijloc pentru a întemeia încă atunci împărăția, și smochinul nu se marțina. Olivul este simbolul care rămâne, pen-

trucă el are de a face cu *legământul*—ținerea la speranțele Mesianice.

Simbolul viei ni-a fost dat de Domnul nostru pentru ca să arate israeliților avantajele pentru Israel de a ținea și rămânea la speranțele împărăției. Învățăceii erau din clasa care credea în aceste avantaje. Ei și-au păstrat locașul în vie, au aderat la rege, iar adeziunea lor li-a adus atât lor cât și lui Dumnezeu înveselire și bucurie. „Aceste vi-le-am spus ca bucuria mea să fie în voi și bucuria voastră să fie deplină.“ (Ioan 15:11) „În aceasta este mărit Tatăl meu, ca să aduceți rod mult și îmi veți fi ucenici.“—Ioan 15:8.

Acei însă cari nu au rămas în vie, cari nu au produs nici un fruct înveselitor, au fost înlăturați dela poziția moștenirii anticipată.—„De aceea zic vouă, că să va lua dela voi împărăția lui Dumnezeu și se va da neamului care face roadele ei.“ Dar partea *impărăției* este prelucrată în această epocă, din alte motive; iar împărăția nu va fi dată „sfinților celui Prea Înalt“ până după căderea celor patru mari împărății sălbatice. Nerecunoașterea acestui fapt a produs o negrăită confuzie. Învățătorul nostru a spus-o distinct, că el nu va mai bea din fructul acelei vie a împărăției până ce va veni timpul lui Dumnezeu pentru stabilirea ei—impărăției. Numai atunci vor fi cuvintele profetului adevărate: „Și domnia și puterea și măreția regatelor de supt tot cerul se vor da poporului sfinților celui Prea Înalt, a cărui domnie va fi domnie eternă și toate puterile îl vor servi și îl vor asculta. Până aici este sfârșitul lucrului.“—Daniel 7:21-28.

Când Isus, regele, ne spune, că el nu va împărțasi nici o înveselire a împărăției, că adică El nu va avea parte de acea împărăție și bucuriile ei, până nu va veni timpul când cel Prea Înalt îi va delega Lui această împărăție și până nu va fi sosit timpul restaurării tuturor lucrurilor. un timp căruia trebuie să-i dăm mare atenție. Împărăția nu este biserica, și aici biserica nu este împărăția; ei, dacă vor fi credincioși, membri bisericii pot deveni membri ai clasei împărătești ale acelei împărății. Se îndoește oare cineva, că acea împărăție va înveseli atât pe Dumnezeu cât și pe om? „Să auzim o altă parabolă“, aceea despre vie. Parabola spusă de Domnul nostru în Matei 21:33-43 și în Luca 20:9-17 este calculată să arate soarta cărturarilor și fariseilor ca servitori necredincioși; până când parabola din Isaia 5:1-7 descrie soarta Ierusalimului, care este via însă. Orice avantaj s'a dat acestui oraș; și el a produs numai struguri acri sau răi. Cuvântul care în Isaia 5:2, 4 arată infructuozitatea este *beushim*, din bashhasa, ceea ce este amărală. Nu au fost deci ca strugurii sălbatice, asemenea păgânilor, ci struguri cari s'au acrit și serbezit. Serbezala lor s'a scurat dealungul secolelor. Întrebându-i pe cărturi și pe farisei că „locuitori ai Ierusalimului și băraii lui Iuda“, să judece cu privire la vie (Matei 21: Domnul nostru nu a făcut decât să împlinească ceea ce demult a fost profetit. (Isaia 5:3, 4) „Teascul“ *Yekeb*, sau cadă, și nu *gath*, un teasc pentru struguri. Căzile aveau menirea să păstreze vinul sau mustul. Dar speranța Mesianică s'a scurs aproape cu totul din cada Templului. Acolo s'a dus Domnul nostru să bea și acolo a spus El această parabolă.—Matei 21:23.

UN REZULTAT FERICIT

Dar ce are să se întâmple? Ah, are să fie un rezultat fericit chiar și pentru vie. „În ziua aceea să căn-

tați via cea plăcută. Eu Iehova o păzesc ... urgia nu mai este în mine." (Isaia 27:2-4) În aceea zi mărită chiar mânia lui Dumnezeu contra Ierusalimului și a lui Israel are să treacă. Șăciții și spini (dușmani interni) vor fi lucruri ale trecutului: „Israel va îmboboci, va înflori și va umple fața lumii de fructe.”—Isaia 27:6; Ieremia 32:42.

Dacă Olivul este asociat cu Abraam iar smochinul cu Ismael, via este asociată cu Isaac, fructul promisiunii. Zadarnic caută împărățiile acestei lumi să se îmbrace în numele de creștinism. Ele sunt numai vii sălbatice.

Ca vie, în ce privește privilegiile Impărăției, Israel a decăzut cu totul. (Ieremia 2:21; Osea 10:1) Via, dacă nu produce veselie, nu produce nimic; pentru că este o caracteristică a viei că lemnul ei nu este bun de nimic, nici chiar pentru a face un cui de care să acăi ceva. Ea nu are putere să stea singură; și așa este: o reprivire asupra istoriei lui Israel ne va arăta că această națiune pe vremea când avea sprijinul dumnezeesc, obișnuia să se ridice la o distanță oarecare în aer și de acolo se cadă întreagă peste careva din împărățiile dinprejur pentru suportare. Ea avea nevoie de un sprijin, dar ea n'a dat nici un sprijin altora.

Și ce este cu spinul care era așa de doritor de a domni peste arbori? Pe la timpul când împărăția viei va fi ajuns să fie stabilită în putere, semințiile lui Israel, cum și celelalte națiuni, să vor fi săturat până în grumazi de domnia spinului. Cuvintele spinului au fost deasemenea profetice: „Veniți și puneți-vă încrederea în umbra mea.” Mântuitorul a spus tot acelor seminții: „Veniți la mine”; dar ele au răspuns: „Noi nu-l voim pe acesta să domnească peste noi.” Isus venise în numele Tatălui, dar ei nu l-au primit. (Ioan 5:43) „Dacă altul va fi venit în numele său, pe acesta îl veți primi.” Așa au și făcut ei. A fost prezis, că cu aceștia (cu spini) vor face legământ reciproc. (Daniel 9:27) Ei s'au încrezut în umbra acestora, dar umbra nu este decât o umbră, și umbra spinului este foarte nesatisfăcătoare; pentru că tocmai din acest spin Antichrist, iese acum focul nimicirii care prăpădește lumea.

Spinul însuși va fi nimicit de acel foc. „Pentru că nu culeg oamenii smochine din spini, nici nu adună struguri din ciulinii.”—(Luca 6:44) Aceasta nu să dărește lipsei de căutare a oamenilor, pentru că sigur ei au umblat și căutat foarte mult și cu multă sârguință să le găsească, ci se datorește mai mult faptului, că spinul nu produce vre-un fruct bun. „Fructul tău va purcede dela mine.” (Osea 14:8) Și iarăși, nici smochinul nu dă masline, nici via smochine, (Job 3:12) Fiecare grupă de promisiuni trebuie să-și recolte ei de privilegii, dacă are să deie.

„DREPTATE, PACE, BUCURIE”

um, ce au toate acestea de a face cu textul nos-ela începutul articolului: „Impărăția lui Dumnezeu este în dreptate, și pace și bucurie în spirit”. Aceasta: în limbajul simbolic, în reprivire isică și în prevederile profetice vedem zugrăvite lucruri care constituiesc calitățile împărăției lui Dumnezeu, indiferent pe ce plan sau prin ce providență poate exercitată acea stăpânire.

Smochinul este cel dintâi pomenit în Biblie. (Facere

1) Frunzele smochinului închipuiesc eforturile spre

tențiunile la îndreptățire de sine. Dar, atât în mod ineret cât și aplicat, adevărata dreptate o constituie fructul smochinului. Învățătorul a spus, că spiritul sfânt „va muștra lumea de păcat și de dreptate.” „De dreptate, fiindcă mă duc la tatăl.” Faptul, că I-s'a permis să se întoarcă la Tatăl său a fost dovadă de dreptate inerentă a sa, dovadă că el era tot separat de cei păcătoși, iar trimiterea spiritului sfânt la Rusalii a fost nu numai dovada că Isus care l-a trimis a fost drept și că s'a întors cu adevărat în cer, ci deasemenea că a dat credincioșilor asigurarea de imputarea dreptății sale lor—„Dreptatea, care vine dela Dumnezeu prin credință.” Sub lege dreptatea lui Dumnezeu s'a descoperit, osândind pe păcătos; prin evanghelie s'a descoperit dreptatea lui Dumnezeu, îndreptând pe păcătos, dacă se căește și întoarce. Purtarea și viața lui Isus a condamnat păcatul sub lege, în aceea că el a îndeplinit în mod desăvârșit cerințele ei, și de aceea nimeni nu se poate scuza că legea nu să poate îndeplini. Tot prin acest mijloc el a muștrat lumea de dreptate—prin dreptatea sa—pentru că el a fost permis a se întoarce la Tatăl. (Ioan 16:8-10) „Pentru că îndreptățire dela Dumnezeu se descopere în ea [în Evanghelie] din credință pentru credință.” (Romani 1:17) „Aveți încredere în Dumnezeu, aveți încredere în mine.”—Ioan 14:1.

Frunzele amintite în Biblie a doua oră sunt ale olivului. (Facerea 8:11) Și dela Noe încoace o frunză sau un ram de măsline a fost totdeauna simbolul mâinii trecute, al *păcii restabilite*. Înainte de a putea intra în privilegiile legământului noi trebuie să fim îndreptățiți. Cu toate că în planul lui Dumnezeu, că o indicație a intențiunii sale bune, a venit întâi legământul, totuși în experiențele noastre individuale, dulceața și fructul bun al dreptății, cari au fost privilegiul național al lui Israel, trebuie să le avem și imbucurăm înainte de a putea avea pace.

Efectul imediat al credinței îndreptățitoare este pacea, dar un fruct care crește din aceasta, este speranța; iar speranța aduce *bucurie*, fericirea—veselia viei. Toate aceste trei fructe sunt fructe ale spiritului sfânt, dreptate, pace și bucurie; și acestea constituiesc legea instinctivă a împărăției lui Dumnezeu. Să ne însemnăm de asemenea, cum se ating aceste puncte în Romani 5:1: „Îndreptățiți fiind noi din credință avem pace la Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Christos, prin care am avut și apropierea prin credință la acest dar, în care stăm și ne *bucurăm* pe nădejdea mării lui Dumnezeu.”

Pentru conveniență dam punctele principale în tabloul următor:

JUDECĂTORII 9:8-15	OLIVUL „Grăsimi, onoare”	SMOCHINUL „Dulceață și fruct bun”	VIA „Veselle”
In ce privește pe Israel	Promisiunile și privilegiile legământului	Promisiunile și privilegiile naționale	Promisiunile și privilegiile împărăției
In ce privește Universul Rom. 14:17	(2) Pace	(1) Dreptate	Bucurie
In ce privește pe indivizi Rom. 5:1	(2) Pace	(1) Îndreptățire	Veselle

Watch Tower 15 August, 16 Sept. 1921

Girant responsabil ONISIM FILIPOIU